

Dobrodruh zo Zlatokoncov

diel ôsmy

Ignác sa prebral zo spánku tvrdého ako kóma. Najskôr mal problém zorientovať sa, no rýchlo si uvedomil, že leží na posteli v dome v pevnosti Hrebeňovka. Ako sa sem dostal? Vôbec si nepamätal, že by si išiel ľahnúť.

Rozhliadol sa. Bola noc a vonku skuvíňal ostrý vietor. Všimol si, že pri krbe sedí ryšavá lovkynia odmien Mirabel. Neprítomne hľadela do plameňov. Jednu ruku mala obviazanú bielou gázou.

Vstal a prešiel k nej.

„Tak si hore?“ spýtala sa ho. „Ako sa cítiš, lovec odmien?“

Až v tomto momente si Ignác spomenul čo sa stalo. Podstúpil zvláštny rituál, aby sa stal lovcom odmien. Vypil plnú čašu krvi a potom stratil vedomie.

„Dobre,“ odpovedal a sadol si vedľa nej. Teplo z krbu cítil na tvári. „Kde je Jander?“

„Odišiel varovať kráľovský dvor. Zobral aj tvoju mapu.“

„Aha,“ zamrmľal Ignác. Stále cítil na jazyku metalickú a slanú chuť krvi. Avšak zdalo sa mu, že nabral silu. Nevedel si to vysvetliť, ale vnímal svoje telo akosi lepšie.

„Musím ťa varovať,“ rozprávala Mirabel. „Teraz sa budeš cítiť veľmi silný. Pojem únava bude pre teba cudzí. Bude sa ti zdať, že ťa nemôže nikto a nič poraziť...“

„To sa mi páči,“ skočil jej do reči.

„Neprerušuj ma,“ pokarhala ho a venovala mu nevraživý pohľad. „Tvoja nová sila je dvojsečná zbraň. Ak si nedáš pozor, ľahko preceníš svoje sily. Preto veľa lovcov, hlavne tých nových, umrie. Inak povedané pýcha predchádza pád.“

Ignác len počúval a prikyvoval.

„Musíš čím skôr začať hľadať svojho adepta,“ povedala Mirabel a chytila svoj šedivý pramienok vlasov. Obmotala si ho okolo prstu. „Inak začneš šedivieť a budeš šedivieť až kým nejakého nenájdeš, alebo kým nestatíš svoju silu.“

„No, eh... Šedivieť? A koľko mám času?“

„Niekoľko mesiacov, možno jeden rok. Potom sa objavia prvé šediny.“

„To je času dosť.“

„Nie je. Svojim adeptom si musíš byť istý. Nemôžeš mať žiadne pochybnosti. Máš len jednu šancu na rituál.“

„Poviem ti,“ dal sa do reči Ignác, „že vypiť tvoju krv bolo... No, ako by som to povedal? Nečakal som to.“

„Už som ti hovorila, že rituál sa smie vykonať len v pevnosti lovcov. Zavri oči a skús sa

spojiť s týmto miestom.“

„Čo mám? Nechápem.“

„Daj mi ruku.“

Pevne zovrela jeho dlaň.

„Teraz zavri oči a sústreď sa.“

Ignác teda zavrel oči. Sedeli vedľa seba a držali sa za ruky, dlaň v dlani.

Ani sa nemusel veľmi sústrediť a hneď pocítil zvláštnu silu, ktorá sa ukrývala v tejto pevnosti. Jeho vnútro sa spojilo s mágiou tohto miesta. Prúdila do neho. Stala sa jeho súčasťou.

Mirabel pustila jeho ruku. „Tak čo? Cítiš to?“

„Áno,“ odpovedal jej Ignác. „Ale čo to je?“

Lovkyňa sa na túto chvíľu dobre pripravila a začala vysvetľovať: „To je mágia, ktorá nám dáva silu. Je s tebou harmonizovaná. Každá pevnosť lovcov ti teraz bude otvorená. Stačí priložiť dlaň na dvere, alebo bránu. Spojíš sa s tým miestom ako si to urobil práve teraz a pevnosť sa otvorí.“ Chytila jedno poleno a priložila ho do krbu. Raz dva sa po ňom začali naťahovať plamene. „Keď už cítiš mágiu lovcov odmien tak dokážeš takpovediac vyhodnotiť svojho učňa. Privedieš ho do pevnosti a rýchlo zistíš, či je vhodný. Nevieť ti to presne opísať, ale budeš to vnímať vo svojom vnútri. Pevnosť ti povie, či áno, alebo nie. Ja som to tak urobila s tebou.“

„Pevnosť ma odobrila?“ opýtal sa Ignác.

„Dá sa to tak povedať,“ odpovedala mu Mirabel. „Krv lovcov odmien prenáša našu silu ďalej. Ja som vypila krv môjho majstra, ty si vypil moju.“

„Toho, ktorého si zabila?“

„Ďakujem za pripomenutie.“

„Ehm, už som ticho.“

„V každej pevnosti je strieborná čaša a rituálna dýka. Musíš ju naplniť svojou krvou. Pri rituáli musí byť lovec, ktorý ho už vykonal. Preto tu bol Jander. On musí kandidáta dodatočne schváliť.“

„Preto sa ma vypytoval hovädiny,“ zhodnotil prchko Ignác a hneď si uvedomil svoj prešľap. Ozaj by mal radšej mlčať.

Mirabel celkom ignorovala jeho poznámku a hovorila ďalej svoje: „Druhý lovec pomáha s rituálom a je svedkom. Strieborná dýka je tiež zákerná. Spôsobí krvácanie, ktoré sa nedá zastaviť, pokiaľ adept nevypije krv. Je to preto, aby si obaja boli istí tým čo chcú. Ak si lovec vyberie nevhodného kandidáta, tak jednoducho vykrváca. Preto medzi nimi musí byť nezlomné puto.“

„A čo adept keď krv nevypije?“

„Ak ho nezabije druhý lovec, tak bude žiť s výčitkami svedomia.“

„Takže ja som ťa vlastne zachránil.“

„Vložila som do teba dôveru a ty si ju nesklamal. Vybrala som si dobre.“

„Stáva sa často, že adept to neurobí?“

„Nie. Často nie. Popravde je to minimum prípadov. Lovci odmien vedia, že si musia svedomite vybrať, inak čelia smrti. Teraz to vieš aj ty. Musíš svojmu budúceму adeptovi veriť na život a na smrť.“ Otočila sa na Ignáca a pozrela mu do očí. „Na život a na smrť. Rozumieš mi?“

On prikývol. „Áno. Rozumiem.“

„Preto je druhý lovec dôležitý. Je to taká posledná kontrola pred rituálom. Druhý lovec môže ešte vyhodnotiť kandidáta inak a zastaviť rituál. Janderovi si sa páčil. Nechal ťa pozdravovať.“

„Že mu ďakujem.“

„Ignác, musíš si uvedomiť svoju silu. Teraz budeš dvakrát silnejší, rýchlejší a odolnejší. Po tvojom výcviku s Jurianom budeš lepší ako ktorýkoľvek rytier kráľovského dvora. Silnejší ako ktorýkoľvek vojak.“

„A ty čo? Tebe teda ostane tvoja sila?“

„Teraz už áno. Medzi lovcami budem teraz častovaná ako druhá lovkyňa. Tí, ktorí našli svojich adeptov sa volajú druhí. Jander je druhý lovec. Ja som druhá lovkyňa.“

„Hm,“ zamyslel sa Ignác. Pozrel sa ako ladne tancujú plamene v krbe. Poleno, ktoré tam pred chvíľou hodila Mirabel už obhorelo do čierneho. „Nikdy si mi nepovedala, čo je vlastne úlohou lovcov.“

„Pravda je taká,“ spustila Mirabel, „že nikto presne nevie. Pracujeme pre mocných ľudí. Doslova lovíme odmeny. Znalosti šírimo medzi sebou len ústnym podaním. Tak sa šíri aj legenda o zakladateľovi cechu, ktorý sa volal Mariot. O tom sme ti s Janderom už rozprávali.“

Mladý dobrodruh si spomenul na svoju príhodu s lietajúcou lebkou, ktorá sa mu predstavila ako Mariot. Chvíľu premýšľal, či sa to naozaj stalo, alebo na neho jeho tvorivá myseľ len skúšala svoje triky. Veď zážitky z kníh o drakoch mu tiež prišli ako skutočné. „Myslíš, že tá lebka je skutočne on?“

„Popravde neviem, či si sa pri páde do jaskyne len nebuchol do hlavy.“

„Ha! Tak to teda nie,“ vyhrkol náhlivo Ignác. „Viem čo som videl. Ako vysvetlíš potom tú stranu z knihy, čo mám? Hm? Ako som sa teleportoval von?“

„Na to čoskoro prideme. Ak je to tak ako hovoríš musíme sa tam vrátiť. Hovoril si, že máš doviest' lovca za štyri dni. Takže máme ešte dva. Mali by sme vyraziť dnes v noci. Počasie sa zhoršilo. Pôjde sa nám ťažko.“

„Zase sa tam ideme trepať?“ Už len pri tej myšlienke stratil nadšenie, že sa vôbec stal lovcem.

Mirabel mu venovala karhavý pohľad. „Máš lepší nápad?“

„Nemám.“

„No tak?“

„Veď dobre. Ja tej lebke verím.“

„Ja verím tebe.“

Táto veta Ignáca nesmierne potešila. Dokonca mu navodila na perách radostný úsmev.

„Niečo ti je smiešne?“ spýtala sa ho Mirabel keď si všimla jeho úškrn.

„Nie, nič. Len ma teší, že sme tu spolu a že mi veríš.“

„Prešiel si dlhú cestu za krátky čas, Ignác.“

„To veru,“ odvetil mladý dobrodruh a nový lovec odmien. Spomenul si ako sa s Mirabel prvýkrát zoznámil v lesoch, keď hľadal stratené ovce. Pamätal si na prvé stretnutie s goblinmi. Oslavu v meste, svoj výcvik sa samozrejme neopomenul svojho dedka Gamela, s ktorým žil na farme nad mestom Zlatokonce. A čo asi tak teraz robí Sabina? Len samotná myšlienka na ňu ho hriala pri srdci. Čiernovlasé dievča v modrých šatách. Tak rád by ju zase videl.

Mirabel vstala a natiahla sa ako mačka. „Jáj,“ vzdychla spokojne. „Idem pobaliť veci na cestu. Tam na stole som ti nechala mapu a nejaké texty o lovcoch. Nájdeš tam polohy mne známych pevností v kraji.“

„Dobre,“ prikývol Ignác.

Druhá lovkyňa Mirabel chodila po dome a balila veci. „Idem dať seno koňom, aby tu bez nás vydržali. Hneď prídem.“ Otvorila dvere a dnu vnikol poriadne chladný prievan a sním aj niekoľko snehových vločiek. Hneď ich za sebou zabuchla.

Ignác vyskočil na nohy. Všimol si na polici striebornú časú. Prešiel k nej a chytil ju do ruky. Nikde ani stopy po krvi. Stihli ju umyť. Potom zobral do ruky strieborný rituálny nôž. Prešla ním vlna energie celkom rovnaká akú cítil aj zo samotnej pevnosti. „Zaujímavé,“ zhodnotil a odložil nôž do police. Premýšľal kedy aj on nájde svojho učňa. Predstavil si ako si reže vlastné žily. Otriasol sa a hneď tú myšlienku zahnal.

Lepšie bude, keď si nachystá meč, nejaké jedlo a vodu.

Noc, neprehľadná tma, zima a nepríjemný vietor a poletujúci sneh. Ich prechod horami sa zmenil na hotovú pohromu.

Ignác sa zabalil do plášťa, no aj tak mu chladný vzduch liezol pod kožu a snehové vločky ho píchali do tváre ako ihly. Líca ho štípali a prsty v topánkach mu čochvíľu odmrznú. Okrem hnusného nepohodlia sa jeho telo cítilo celkom dobre. Kráčali už hodnú dobu, no napriek tomu necítil únavu.

Mirabel zastavila. Cez hlavu mala prehodenú kapucňu. „Zvláštne,“ zamrmlala si sama pre

seba.

„Čo!?“ zahučal Ignác. „Čo hovoríš?“ vietor unášal jeho slová preč.

„Ha?“

„Že čo si povedala!?“

Naklonila sa k nemu bližšie. „Takáto zima nie je prirodzená. Niečo nie je v poriadku.“

„Ved' sme v horách.“

„Áno, ale takto chladno býva až koncom jesene.“

Ignác len mykol plecami. Nikdy predtým nebol takto vysoko v horách takže to nemal odkiaľ vedieť.

„Pod'me ďalej.“

Mladý lovec odmien prikývol.

Skoro po svitaní sa uchýlili do malého výklenku pod skalami. Vonku zavíjal vietor a husté, priam až nepriehľadné sneženie im nedovolilo pokračovať ďalej.

Ignác sa chúlil v kľbku zakrytý plášťom až po nos.

„Takto tam nikdy nedorazíme,“ zhodnotila Mirabel, ktorá nervózne prešľapovala na mieste a pozerala sa von na víchricu.

„Ako ďaleko to je?“

„Zvolila som inú trasu,“ odpovedala mu. „Za normálneho počasia necelý deň cesty.“ Povzdychla si a otriasla si z rukávu snehové vločky. „Teraz neviem. Budem rada ak tam trafím.“

„Prečo inú trasu?“

Mirabel sa na neho pozrela, akoby spadol z jablone.

„Čo?“ ohradil sa Ignác.

„Nepamätáš si ako sme utekali pred goblinmi?“

„No a?“

„Nedochádza ti to?“

„Hm,“ zamyslel sa mladý lovec odmien. „Aha. Čakali by nás, že?“

„Chcela som prísť z druhej strany, ale nedorazíme tam včas.“

„Inak,“ spustil Ignác, „tak som premýšľal.“

„Nebolelo to?“

„No haha, vtipné. Počuj, čo keď je to pasca? Ten Mariot a tak.“

„Pasca? Ako to myslíš?“

„Neviem. Prečo chce lovca odmien? Čo keď ma obetuje tomu čiernokňažníkovi?“

„Prečo by ťa zachránil a poslal na povrch? Mohol ťa zraďiť hneď, či nie?“

„Asi áno.“

„Teraz nie je čas na pochybnosti, Ignác.“

„Máš pravdu.“

Mirabel oprela svoj luk o skalú. Potom odložila túlec so šípmi. Napokon si sadla na svoj plášť. „Oddýchneme si. Zdriemni si ak potrebuješ.“

Ignác si zívola. Nebola to veru zlý nápad. Po ďalšom nočnom pochode mu krátky spánok len prospeje.

Mohlo byť neskoré poobedie keď konečne prestalo snežiť. Brodili sa snehom tesne pod kolená do prudkého kopca. Každý krok bol náročnejší ako ten predošlý. Šmýkalo sa a pri chôdzi sa pridŕžali stromov. Vietor sa konečne upokojil, no aj tak ich pokúšala pevnosť vôle a vytrvalosti.

Podarilo sa im vyšplhať na hrebeň. Odtiaľto sa im naskytnol pekný výhľad na snehom zakryté hory a les. Dole viedla už len jedna strmá cesta pomedzi skaliská.

„Musíme zísť dole,“ riekla Mirabel a so slovami jej z úst vyšla aj hustá para. „V tých lesoch potom zahneme vpravo a prideme k mestu goblinov. Odteraz musíme postupovať opatrne.“

Ignác neodpovedal. Pery mu skrehli, líca ho štípali od mrazu a sotva si cítil prsty na rukách aj na nohách.

„Pod,“ prikázala Mirabel. „Ideme, ale opatrne. Pod snehom sú ostré skaly.“

Vybrali dole prudkým žľabom.

Podarilo sa im zísť do polovice kopca. Ignác sa pozeral dole a keď videl aký kus cesty ich ešte čaká, utrápene si povzdychol. Hneď nato sa pošmykol. „Sakra!“ zakliadol ako bachol celý do snehu. Teraz ho mal za krkom aj pod halenou.

Mirabel sa otočila. „Čo stváraš?“ Keď si všimla nedočkavého mladíka v snehu, pobavena sa usmiala. Biele vločky mal ešte aj vo vlasoch.

„Nesmej sa, dobre?“ frľal Ignác. Vstal a začal sa oprašovať. „Mám plnú kapsu snehu,“ riekol ako z nej vytiahol pokrčenú a vlhkú stranu z knihy. „No pozri sa...“ vtedy zacítil slabý nával energie. Začal sa obzerať hore a dole. „Niečo sa deje. Tá... strana.“

„Goblini,“ povedala Mirabel. Hľadela smerom hore na hrebeň odkiaľ prišli. Nikde ich nevidela, ale vnímala ich prítomnosť. Prezradil to jej zmysel lovcov odmienu.

Ozval sa škrekot. Nebola pochybnosť. Kdesi tam hore boli goblini.

„Ako je to možné?“ spýtala sa samej seba Mirabel.

V tom sa z hrebeňa pustili goblini dole svahom ako zmyslov zbavení. Mávali palicami a

šablami. Ich zelená koža v bielom snehu bila do očí. Vyrútila sa na nich celá horda. Desiatky a desiatky krvilačných goblinov.

„Utekaj!“ vykrikla Mirabel a začala strmhlav bežať dole prudkým žľabom.

Ignác cítil, ako sa pod ním hýbe zem. Nie, toto nebola zem, ale sneh.

Spustila sa lavína.

Obrovská masa snehu sa valila dole a on s ňou. Darmo sa snažil zapierať. Nemal ani najmenšiu šancu sa zachrániť. Netušil ani, ktorým smerom je hore. Kotúľal sa celkom bezvládne. Raz videl kúsok šedej oblohy, potom skalú, svoju ruku a zdalo sa mu, že na malý moment zahliadol aj Mirabel. V ušiach mu dunelo. Sneh ho obklopil. Nevidel nič. Zavládla absolútna tma. Obrovský tlak na hrudi mu nedovolil nadýchnuť sa.

Začínal sa dusiť. Nech sa snažil akokoľvek, nedokázal pohnúť ani len prstom. Masa snehu ho drvila sťa by ho zvieral v hrsti gigantický obor.

Z posledných síl sa pokúsil nadýchnuť, avšak do pľúc dostal len sneh. Prišli na neho mdloby a objal ho akýsi pocit tepla. Umieranie nebolo až tak zlé. Panika ho opustila a v jeho mysli zavládol pokoj. Zmieril sa so svojim osudom.

Jeho telo ponorené do tmy a obklopené bielym peklom sa naposledy vzoprelo. Vydal zo seba posledný výdych.

„Ignác!“ zakričala Mirabel. Len zázrakom sa jej podarilo skryť za kus skaly ako okolo nej preletela masívna dunivá lavína. Kdesi v tej kope snehu videla aj Ignáca, teda aspoň sa jej to zdalo. Tu a tam trčali zo snehu zelené ruky, či nohy goblinov. Niektorí sa hýbali.

Bolo po všetkom.

Lovkyňa sa pozerala na tú spúšť. Návaly a návaly snehu. Vytrhané stromy, pomliaždení goblini a pováľané kusy skál a kameňov.

Rozbehla a pozerala na všetky strany. Jeden goblin sa vyhrabával zo snehu.

Mirabel napla tetivu luku a vystrelila šíp. Biely sneh do seba nasal červenú krv.

„Ignác!“ kričala čo jej hlas dovolil.

Začala holými rukami hrabať v snehu. Netušila ani, či je toto to správne miesto, ale nič lepšie ju nenapadlo. Nemohla dopustiť, aby jej adept zomrel takýmto spôsobom a len pár dní po rituáli. Nikdy si to neodpustí.

Prsty mala červené a skrehnuté, no aj tak hrabala ako zmyslov zbavená. Zadíchaná z úst vypúšťala paru, ktorá sa rozplývala rovnako ako nádej na záchranu.

Vzduchom zase poletovali zatúlané snehové vločky. Dopadali na jej ryšavé vlasy. Pozrela sa

na zamračenú oblohu.

Kľáčala na kolenách. Bolo to beznádejné, aj keby tu hrabala niekoľko dní vkuse.

Ozval sa hnusný škrekot. To snád' nebolo možné.

Pozrela sa hore smerom na hrebeň. Ďalšia hŕstka goblinov sa rozbehla dole svahom.

Mirabel neverila vlastným očiam. Odkiaľ sa ich toľko berie? Celú cestu žiadnych necítila.

Nikde neboli ich stopy v snehu. Ako ich mohli tak rýchlo dobehnúť?

Lovkyňa odmien Mirabel zobrala nohy na plecía a dala sa na útek. Dole do doliny a hustých lesov to nebolo ďaleko.